

НИКОЛА АНАСТАСОВ

СМЕХЪТ НА ШОПА

chitanka.info

ПРЕДГОВОР ШОПИТЕ

Времето тече, времето не тече, а лети, и само за няма десетина години шопският пейзаж се измени пред очите ми. Изчезват магаретата, конете каруците, плетените огради, сиво-жълтите пътища, романтичните кривнати къщурки и се показват асфалтови пътища, магистрала, лифтове, трактори, автобуси, селскостопански машини, каменни площи с блеснали в светлина дворци — читалища.

И чезнат народни песни, танци, кавали и гъдулки — гръмват радиокасетофони и телевизори.

Чезнат пъстрите народни костюми с шарените престилки с гайтани и кърпи, с пъстри чорапи, а хората от Шоплука станаха съвременни, модерни граждани.

Така бързо всичко се променя, че хем ме радва, хем ми се ще да спра нещо, което си отива.

И ако всичко това, което изредих, не можеш да го задържиш, то има духовни, културни ценности, които сме длъжни да запазим и развиваме, а това са песните, мелодиите, шарките, танците и духовитостта на тоз „народ“. Като представител на съвета за култура на район „Девети септември“ се докоснах и постепенно потънах в плен на това шопско богатство. И основна цел в тази моя дейност стана да издирваме майките какви песни и танци са ни оставили, бащите какви хора са ни свирили и най-вече какви остроумия измисляли.

Много от нас са потомци на това жилаво, твърдо и понякога твърдоглаво племе. Яки като кремък мъже, весел, остроумен народ и най-важното... деликатен.

Много хипотези, теории и легенди се мъчат да обяснят как се е появило на земята шопското племе. Всички вие сте ги слушали, затова искам да ви запозная с една нова хипотеза. С името „шопи“ е била увековечена една жажда за знания, прогрес и развитие. Щом някъде ставало нещо, шопите били там първи. А другите, като ги видели,

викали: „Ш-ш-ш... оп и те!“ Стане на друго място друго нещо — шопите пак там и пак: „Ш-ш-ш... оп и те!“ Това подвикване постепенно се сляло звуково и се получило „шопите“. Шопско даде на България чаровния Елин Пелин, който отвори вратите на българската литература и шопите влязоха в нея с целия си колорит, остроумие и изумителна жизненост. И казва Елин Пелин: „Най-веселите хора на света са шопите, защото това им е природата — да се веселят, да се смеят над слабостите си, да бъдат мъдреци.“

Никола Анастасов

**СВЕТО ТРЕБЕ ДА СЕ ВЪРТИ ОКОЛО НАС,
А НЕ НИЕ ОКОЛО СВЕТО**

СВЕТЛО ТРЕБЕ
ДА СЕ ВЪРТИ
ОКОЛО НАС,
А НЕ НИЕ
ОКОЛО СВЕТЛО

СВЕТО ТРЕБЕ ДА СЕ ВЪРТИ ОКОЛО НАС, А НЕ НИЕ ОКОЛО СВЕТО!

Представител на панчаревската общественост казва: „Свето тебе да се върти около нас, а не ние около свето!“ Подкрепил това свое изказване и с примери: „Свето открай време се върти около Шопско. От това нещо се получава световъртене. И така — световъртене, световъртене, та се е получило известното шопско село Световрачене.“

ДЪЛБОКИ ПРОМЕНИ

Чета книга под сенчестата круша и току иззад гърба ми неусетно надниква нане Вуте.

— Па ли четеш?

— Чета разкази на Елин Пелин. Познаваш ли този писател?

— Па знам го, как да не го знам. И он е шоп, наш си е! — гордо се пъчи нане.

— Голям писател! — възхищавам се аз.

— Е, па голем! При шопите или че е голем, или никаков. А он е от най-големите.

И ТИА, ДЕКА НЕ СА ШОПЪЕ...

На баба Миленка Столетницата казвам от де съм, що съм, задоволявам любопитството ѝ най-подробно, а тя ме насърчава с великодушна усмивка: — Нищо, синко, нищо! И виа, дека не сте шопъе, сте ора, живејте и вие!

ШОПСКА ГЛАВА

Когато Софийското поле било още езеро, двама шопи от Вакарел излезли с лодка да ловят риба.

Развихрила се буря и вълните подхвърляли лодката им като чамова треска. Изтласкали я чак към Курило и — ха да се блъснат в Стара планина.

Какво да правят? Ще се разбие лодката, а те — на дъното. Съобразил се с положението единият и протегнал напред ръце, та като се ударят, да омекоти удара и да не се разбие лодката. Но в последния момент ръцете му се огънали и той ударил шопската си глава в планинската скала. И — о, чудо! От удара с главата там се отворила такава дупка, че водата започнала да се изтича... Така се образувал Искърският пролом и се ширнало равното Софийско поле.

— Ей, щурчо — завайкал се другият, — ако не беше ударил с твоята дебела чутура, сега немаше да тупаме два дни пеш до Вакарел.

ЕДИН И СЪЩ

Стоян Гунин от Искреца бил извикан за някаква справка в общината. Кметът разтворил един тефтер и го попитал:

— Име?

— Стоян Гунин!

— Презиме?

— И през зиме, и през лете, господин кмете, се съм си Стоян Гунин...

ЛУЛАТА

Пийнал си Боне Йондин в кръчмата и се похвалил пред веселата компания:

— Я дома съм като цар! Ни жена, ни дете, ни коте смее да ми рече нещо!

По едно време спрял на половин дума. Мушнал се под масата и се за вайкал:

— Ей, лулата ми падна некаде тука...

Поучудили се хората и се огледали. Отвън, до джамлъка, стояла жена му и се взирала дали Боне не е в кръчмата. Като си отишла, му рекли:

— Айде, излизай! Твоята лула си отиде дома. Не е под масата!

АКО МОЖЕШЕ ДА ВЪРВИ

МАТО: — Върви ли ти часовника, дедо?

ДЯДО СЛАВЕ: — Е, па да не мислиш, че бих го носил, ако можеше да върви?...

ПОДНОВИЛ СЕ

Геле вика на жена си:

— Кога комшията си построи нова къща, тизе ме накара и ние да построимо... Кога комшията си купи шарен телевизор, тизе ме накара и ние да си купимо... Кога комшията си зема нова кола, тизе ме накара и ние да си земемо... Кажи сега що да правимо, оти он пак се е подновил?...

— Сас що се е подновил бре, Геле? — пита го она.

— Зел си е нова жена.

УБАВО

Зимата отдавна е забелила земята и селяните са събрани в кръчмата.

— Ей, убаво нещо си е човек да си пийне! — казва бай Лаза — То като че ли от бога е дадено.

— Верно е това, що дума Лазо! — подкрепя го и Стоил Дончев.

— Я като си пийна, ми е най-арно. Тогая сите кащи се въртат пред главата. Па като излезна от кръчмата, чекам да се завъртат така, че мойта да дойде насреща. И я оп — та вътре!

ДРЪЖ СЕ, ЗЕМЪО, ШОП ТЕ ГАЗИ!

Дрѣж се, зѣмбо,
шоп те рази!

ДРЪЖ СЕ, ЗЕМЬО, ШОП ТЕ ГАЗИ!

Учтив и деликатен е шопът. Преди да започне своите буйни танци, той се обръща към земята: „Дръж се, земьо, шоп те гази.“ Хем земята да разбере, че си има работа със свой човек, хем да се държи, та да не падне отговорността върху шопа, ако после стане нещо...

ИЗБОРИ

След като пуска бюлетина си, Пижо се запътва за дома. На един ъгъл го посреща група избиратели.

— За кого гласува бе, Пижо?

— За сговоро...

Вдигат се сопи и няколко чифта ръце. Олелия... Едва се спасява и налита на друга група избиратели.

— Пижо, за кого гласува?

Пижо помисля и за да се спаси, казва:

— За опозицията!

Удрят му и те няколко тояги. Видял се в чудо, той си тръгва, страхувайки се пак да го не тупат. И наистина, насреща му идва трета група. Преди онези да го питат, Пижо вдига ръце и вика:

— Удрайте, па ме не питайте.

БУДНИ ШОПИ

На предизборно събрание през 1931 година в едно шопско село правителственият кандидат агитирал хората да гласуват за него.

— Нашата власт не се съмнява, че родолюбивите шопи няма да се посрамят пред царя и Отечеството. Вие винаги сте били най-будните граждани на...

— Па-а, будни сме, та гладно спи ли се? — подхвърлил някой.

ДОВЕРИЛ СЕ

Попаднал Коце Митрин — известен гайдарджия и шегобиец в полицейското управление.

Колкото преди говорел Коце, толкова сега мълчал и не признавал нищо. Вкарали при него най-изкусния си агент, преправен като арестант.

— Мен скоро ще ме пуснат — шушнел след много увъртания провокаторът — поради застъпничеството на един големец, та можеш да поръчаш нещо за дома си...

— Кажи на жената — доверил се Коце Митрин — да премести оръжието, дето е закопано в градината, че е много плитко и ще го открият дъждовете.

Още на другия ден пристигнали в село няколко полицаи и прекопали цялата градина, но нищо не намерили.

— Ей-сега вече си излизам! — явил се пак провокаторът. — Поръчай друго нещо!

— Сега кажи на жената да насади картофите! — поверително пошушнал Коце.

БИВОЛ И БАЦИЛ

Живеело си мирно и тихо село Бояна и единствената му гордост били историческата му черква и по шопски упоритият кмет.

Към 1930 година в отсъствието на кмета дошла хигиенна комисия и след разни проби сложила край Боянската река табели:

„ВОДАТА СЪДЪРЖА БОЛЕСТОТВОРНИ БАЦИЛИ! ПОЛЗУВАНЕТО ЗАБРАНЕНО!“

— Как така? — сопнал се кметът, като видял това. — Да дойде комисията, я че им докажем, че нищо не разбират от бацили.

Дошла комисията и той ги завел на водопада над селото.

— Е, какви са ви аргументите срещу изследването на водата? — запитали от комисията.

— Е, па, ако пуциме тука от тоа скок един бивол, що че стане с него? — изстъпил се кметът.

— Ами ще се убие! — казала дълбокомислено комисията.

— Е, а бацило да не е по-як от биволо?

ПРОФЕСОР И ШОП

Професор ойдел на госкье на един шоп. Домакино поднесъл ракия. Пили по чашка, по две...

— Иии, тая пуциня бие право у главата — рекъл професоро.

— А менека у краката. Оно дека е слабо, тамо бие — пояснил му шопът.

ОЩЕ ОТ СЪБОТА

На Буда от Мирвяне у неделята била сватбата, а у понеделнико рано-рано се сдърпала със свекървата. Па й рекла:

— Море, оно ти се е набрало още от събота, ама а да видиме...

ПРИ БИРНИКА

Нане Вуте е повикан при бирника.

— Колко лева ще внесеш? — пита го той.

— Колкото мога, господин бирник!

— Колко можеш?

— Ич не мога, господин бирник! — отговаря усмихнат нане Вуте.

И ОН СИ ЦЪКА, ЦЪКА...

Пред сладкарницата на припек седят и разговарят дядо Иван Булаиреца и Мито Обозлията.

— Косех у ливаге. Ти знаеш, там расне трева до пояс. По едно време камбаната заби безотказно. Рекох си веднага — има нещо! Грабнах косата, та у село. А оно война се отворила. Мобилизираа ме и до вечерта ойдох. Три години се бих. Кога се изволних, веднага — право на ливагето, оти у зора си бех забуравил саато.

— И найде ли го?

— Найдох го! У тревата! И он си цъка, цъка...

СЛЕД 50 МИЛИОНА ГОДИНИ

Подпрели с гърбовете си попукания зид на селкоопа, Геле Костин и Наско Мийн разгръщаха някакъв вестник. Край тях спря нане Ордо и попита:

— Бре, момчета, кво пише у вестнико?

— Е, па пише, дека след 50 милиона години Земята че спре да се върти...

— Бе, я и сега не усещам она да се върти, ама ега сме живи до тогай, да видиме! — заключил нане Ордо.

ДЯДО ЗАХАРИ

Веднъж, като си носел с кобилицата вода, го срещнала млада байловчанка и рекла да го подкачи:

— Дедо Зако, ама теб те бива и за невеста...

— Море — отвърнал веднага старецът, — и за две ма бива, ама нема.

БАСТУНЪТ

Когато бил ерген, дядо Славе Петров въртял танеца на хорото и важно размахвал изпъстрения с шарки бастун. Но годините минавали и грохналият старец едва пристъпвал, като се подпирал с бастуна. Сред селото го забелязал дядо Йото от Ребръчката махала и решил да се пошегува:

— Бре, Славе, тогай носеше бастуна за ербаплък, ама сега па защо го носиш? Да се не подпираш, а?

— Не, да се варда от млади булки... оти много ме налитат! — отговорил старият шегобиец.

ПИСМО

Получил нане Леко писмо от брат си Коле, който наскоро постъпил в казармата, и решил да му върне отговор. Наплюнчил химическия молив и спокойно занизал буквите:

„Коле, пиша ти писмото бавно, оти знам, дека не можеш да четеш бърже...“

МОЛБАТА НА ВУТЕ

В аптеката влиза нане Вуте.

— Е те, господин аптекар, това са две рецепти, ама те молим да внимаваш, оти едната е за кравата, а другата е за жената, па да не ги объркаш, та да ми умре кравата!...

ЮНАК

Нане се фали у крѣчмата пред съселяните:

— Нашата рода какви сме юнаци, ние мечки сме правили на нищо, та един Вуте... Помним, с брато ойдохме у гората за дърва, па таман апнаме и те ти мечка. Ама — колко камбанарията. Па като я фанаме с брато, он дрѣж, яз дрѣж... Кога после се върнах — от брата барем парцали останали, а от мечката — нищо...

ПАРИ НА БАИР

Гуне от Церецел и брат му търсят през нощта заровени пари на един баир при лошо време и вятър.

Гуне казва на брат си:

— Нане, а дидеме долу у ниското на завет, да копаме, се толкова пари че извадиме.

ШОПСКА ЛЮБОВ

- А бре, Митре, любиш ли се с некоя?
- Па че се любим, та нече си мачим душата.
- Е, па с коя се любиш?
- С Цона, на кмето щерката.
- Е, като я любиш, че я земеш ли за жена?
- Па оно и я така мислим.
- А нихните знаят ли, че се любите?
- Е, па я не знам и она дали знае, та камо ли нихните...

НИКОГАЖ

ВУТЕ: — Геле бе, виждал съм те вечер кьор-кютук пиан, па
гледам не сменяваш паспорто! Ти не падаш ли?

ГЕЛЕ: — Я — никогаж! Я прием, додека не почнем да лазим.

ПРЕДВИДЛИВОСТ

Пижо се връща у дома много пиян. Пижовица грабва остена и започва да налага неспособния да се отбранява съпруг и да му крещи. Пижо ѝ вика:

— Барем не пици мари, че ще кажат комшиите, оти я тебе тепам!

ЛЕКА МУ ПРЪСТ

ШОП (към новодошлия в пивницата дядо Славе):
— Дедо Славе, знаеш ли, че наш Геле престана да пие?
ДЯДО СЛАВЕ: — Лека му пръст!... Кога е умрел?

НАЙ-ПРОСТОТО НЕЩО

ВУТЕ: — Геле, оти нашите щангисти на секо състезание земат по толкова много медале?

ГЕЛЕ: — Е па те това е най-простото нещо. Оти непрекъснато дигат гири. Ората гледат, че дигат гири, и кво да ги праат — дават им медалите. Оно и у живото е така. Който си мълчи — нищо. Който дига гири, неговата е лесна. Е да земем например моата Пена. Она такива гири ми дига, като ме види, че ѝ викам Нураир Нурикян.

МОДЕРНИ ВРЕМЕНА

Нане Вуте, защо и ти копаеш?

— Е па... тебе ми телефон.

— Толкова години караш без телефон, а сега — телефон! Защо ти е?

— Е, защо... Да дзвоним за волгата от АПК-то, да дойде да ме земе за работа, оти у фермата немаат овчаре.

„КОМАНДИРИ“ НА... ГЕНЕРАЛИ

В кръчмата седят на една маса Торко Благо и Борчо Мишин. Торко бърза да се похвали:

— Кога бех у казармата, язе командувах сите офицере и генерале. Речем им „мирно, не шавай“ и они одма зимаа войнишка стойка.

— Как така бе, Торе? — пита изненадан Борчо.

— Е па нали бех шивач у казармата...

— Апа язе ги фатах за носо и дека си сакам, там можех да вода сите офицере и генерале! — хвали се на свой ред Борчо

— Нали бех бръснарин у офицерскио щаб...

ОТДЕКА ВЪЗНИКНА ГАБРОВСКИЯТ ХУМОР

от дедка
БЪЗНИКНА
ГАБРОВСКИЯТ
ХУМОР

ОТДЕКА ВЪЗНИКНА ГАБРОВСКИЯТ ХУМОР

Позовавайки се на пергамент, намерен при прокарването на околоръстното шосе, габровският хумор е възникнал от шопския, както и шотландският. От ясно по-ясно е, че и страната най-напред се е казвала Шопландия и едва след това Шотландия.

НАДСМИВАНЕ

Питат ме каква е разликата между габровския и шопския хумор.
Голяма! Габровци се надсмиват над себе си, а шопите — над другите.

ГАБРОВЕЦ И ШОП

Така се случило, че в едно и също купе на влака седнали габровец и шоп. От дума на дума, започнали разговор за хумора и неговите автори.

— Ние, габровските хумористи, сме на всеки метър! — казал уверено габровецът.

— Верно! — отвърнал шопът и добавил: — Ама ние сме по-нагъсто.

ВЪРНАЛ МУ ГО

Нане Вуте срещнал Пижо;

— Дека си се запътил, нане?

— Че ода до съседното село да пуцам писмото си до синецо.

— Па оти не пуциш писмото си у кутията на нашата поща?

— Нечем! И нашият пощаджия не купува от мене яйца, а оди при други.

ЗА ОТЕЧЕСТВОТО

В кратката почивка след обучението по стрелба един войник се обръща към приятеля си:

— Абе, габровец, вие каквито сте скръндзи, ако стане бой, че имаш ли време да броиш патроните?

— Вярно е, пестеливи сме, но за Отечеството не жалим патроните и се бием до последна капка кръв...

— Ние па, шопите, като свършиме и последната капка кръв, млатиме с кокалите! — отговорил му нашият.

КОЛЪО ШЛЯМБАТА

Колъо Шлямбата бил доста сиромаш, но и дяволит. Пет-шест деца имал, все добри и работливи, но последният, Кики Шлямбата, както го наричали — два часа на трактора, три часа в кръчмата. Па отишъл войник и пише на баща си.

„Татко, прати пари, оти тука доста ми требуват, строших траекторията на пушката и тебе да се плаща“ — завършвало писмото.

Наплюнчил молива бащата и отговорил:

„Кики, млогу здраве ти пращам, оти е ефтино, ама пари не пращам, оти кръчмата е в ремонт, кръчмаро е в отпуска, та не можах да изтегля. Ти нали там ги внасяше!...“

БИЛЕТ ОТ ДЪРЖАВНАТА ЛОТАРИЯ

ДИЛО: — Е, те така! Цел ден лежим, цела нощ мислим и мира немам, защо ли ми деца оголеа?... Че купим билет от държавната лотария!

ШОПЪТ: — Ба! Я купих един билет от държавната лотария, ама нищо не спечелих!

ДИЛО: — Язык!

ШОПЪТ: — Ич не е язык, оти го продадох на свато Вуте!

ДИЛО: — Па нали тиражо е минал и билетото е невалиден, та и свато ти нема да спечели?

ШОПЪТ: — Макия, а при мене, като беше валиден, та какво спечелих? Ветър!...

ИЗВОД

Седи бай Славe вечерта вкъщи и бавно пуши лулата си. Изведнъж, както си е позадрямал, го събужда силно чукане по стената. Поразмърдва се старецът, ужким се кани да обуе цървулите си, па си вика на акъла:

— Хм, тоя, дето се е сетил да чука толкова касно, е закъсал и че да ми сака нещо. И отново си ляга.

ВСЕКИ РАЗГОВОР СЕ ЗАПЛАЩА

Един шоп отишъл в бръснарницата. На въпроса как да му се подстриже косата, шопът не дал никакъв отговор. След като бил подстриган и платил, отворил вратата, обърнал се към бръснаря и му рекъл:

— На мене тиа номера не минават! — като посочил телефона, на който била поставена бележка.

„ВСЕКИ РАЗГОВОР СЕ ЗАПЛАЩА!“

ЛЕТОШНО ПИЛЕ

— Колко струва тази кокошка, стрино? — пита една селянка на пазара.

— Трийсет лева.

— Ами млада ли е?

— Сака ли питане! Летошно пиле.

— Ами дали ще снася напролет?

— Оти да не снася бре? На мене вече пет години ми носи яйца.

БЕЗ РОЖДЕН ДЕН

- Нане, кога ти е рожденият ден?
- Нямам рожден ден.
- Как така немаш?!
- Я съм се родил през нощта!

ШОПСКА ПРИСЛУГА

Пижо се обръща към ратая си:

— Бре, Кежо, даде ли слама на воловете?

— Дадох, чорбаджи, дадох.

— Ами доста ли им даде?

— У аз, доста, доста...

— Па да не си им дал ептен много?

— Не съм.

— По-арно беше ич да не си им дал.

— Па я ич им не дадох.

ДОСТОЕН ОТГОВОР

Пенчо Марин имал да взема десет лева от Станой Цветин и тръгнал да си ги иска. Отдалеч зърнал приятеля си да стои на прозореца, но когато приближил, на прозореца била само буля Станоица.

— Тук ли е Станой? — пита Пенчо.

— Няма го Станоица.

— Но аз го видях на прозореца...

— Да, но той те виде по-рано — победоносно отвръща буля Станоица.

ПО-ИЗГОДНО

Коле Митрин беше стар ерген, нямаше що да прави и се бе заел да отглежда прасета по постановлението. Съселяните все му натякваха да се жени и това му беше додеяло, та все завърташе разговорите така, че да не могат да го „захлупят по оня въпрос“.

Един ден, като чакаше за хляб пред фурната, си говореха с Лило Анчов.

— Абе да ти кажа — оплакваше се Коле, — се леп ги рана и па са си слаби. Ще зема да ги маана, много леп изедоа.

— Па мани ги, щом ядат толкова. Ако питаш мене, я че ти кажем да си земеш жена, оти они сега не ядат леп — линия пазят.

ГОСКЪЯРЕ

Дачо от Мирвяне е зет у Требич. На Гергьовден на съборо посреща госкъе от Мирвяне. Идат бракята му, снаите.

— Па много сте подранили бе? — дума им комшията на Дачо.

— Оно още не се е опекло ягнето!

— А-аа, ние идеме по новото часово време, па че си идеме по старото — отвръща му Благо, по-малио брат на Дачо.

ШАМАРЕНА НАГРАДА

Тате-ее, шестица, шестица имам! — викало от прозореца десетгодишното момче на Глиго Пияндето.

— Браво, мойто момче! — изрекъл ухилено той и продължил за кръчмата.

Глиго доста се забавил и късно вечерта се върнал с група пийнали приятели, които носели бутилки, та още да се черпят.

— Едра сметка платих в кръчмата — рекъл още от вратата Глиго, — ама щом казах на кръчмаро, че имаме шестица, и на вересия даде... Дай сега, татковото, да видя фишо!

— Ето! — гордо подало бележника си момчето и оглеждало какво му е купил.

Глиго останал като гръмнат. Плеснал един шамар на ученика и обидено креснал:

— Не е ли от тотото бе? Вагабонтин такъв, излъга ме цела кръчма на вересия да черпя!

ДРЕБНА ГРЕШКА

Чорбаджи, сто лева пари ми требват. Услужи ми, знам, че имаш!
— запревивал се Арчата пред чорбаджи Машо.

— Я пари на баща ми да излезне от гробищата не давам, та тебе ли?!

— Сто лева ми даваш днеска, че е неделя и е затворена пощата, та не мога да изтегла — сто и петдесе ти носа в пунделник, като отворат!

— Абе, немам за даване, ама като е така... — омекнал на свой ред и чорбаджията. — На, па утре помни какво си рекъл! На другия ден Доце Арчата не дошел, а на третия чорбаджията сам го подирил.

— Изтегли ли парите бе, маскара? Докога ще те чакам?

— Ааа, дребна грешка е станала, чорбаджи! — ухилил се Доце.

— Я не сам знаял редо, та сега ми чинат инат в пощата. Първо требало да внесе, па тогай да ода да тегла!

**СЪОБЩЕНИЕ НА ШОПСКАТА АКАДЕМИЯ
НА НАУКИТЕ**

СЪОБЩЕНИЕ
НА ШОЛКАТА
АКАДЕМИЯ
НА НАУКИТЕ

СЪОБЩЕНИЕ НА ШОПСКАТА АКАДЕМИЯ НА НАУКИТЕ

Получено е потвърждение, че шопскио език е признат за официален у четири квартали на София и сега се работи върху речник, който че даде възможност на жителите на столицата да разговарят помежду си.

ПОПАДНАЛ НА НАНЕ

Дошъл в село езиковед да изследва шопския говор и попаднал на нане Ордо Шегаджията.

— Е, байно, как викате на вълците по вашия край? — попитал езиковедът.

— Кое, вуците ли каеш? Е па ние не ги окаме. Они сами си идат при назе! — отговорил нане Ордо.

УЖ УЧЕНИ, А...

Нане Вуте, накъде си тръгнал така рано?... Към блока ли?

— Какъв блок?

— Ами... кооперативния блок.

— Бре, сине, човек не може да ви разбере. Като сте рекли блок, та блок. Па що е това?... Такова нещо кооператива нема! Има ниви, градини, лозя, ливади... Оня ден ме пита унуко от градо: Що е ливада? Да се чудиш и маеш! Уж българи, уж учени ора.

НЕГРАМОТЕН ЛИ?

Дядо Миял Заешки бил търговец. Купувал добитък от балканските села и ги доставял на градските търговци. Налагало се да ги чака по разните кантори с часове. Гледа през това време: всеки забол нос — чете вестник, а той — и къорав с едното око, и сляп за науката с другото, как да бъде на „търговско“ равнище?!...

Няма как, купил си и той вестник и забол съсредоточен поглед в него. Позасмял се този, позасмял се онзи, като го гледали, па един му подвикинал:

— Байо, хем си неграмотен, хем си дяволит. Кого заблуждаваш, че четеш? Вестника наопаки си хванал...

— Неграмотен си ти, господине — готов бил с отговора дядо Миял, — оти вземеш вестнико, па го нагаждаш, а язе как го фана, така чета...

БАСНЯТА

Бай Пижо, какво нещо е басня?

— Ете например това: да се разговарят свиня и магаре като ние с тебе сега.

ЗАЩО НЕ ИСКА ДА УЧИ НЕМСКИ

Разговарят се Вуте и Геле:

— Фашистите оплячкосаа Европата. Требе да учим немскио
язык, она се разбра!

— Макия, Вуте, не ми требе менека таков язык!

— Оти бе, Геле?

— Оти швабите казуют, дека че се бият до последнио човек. Оти
да учим, като нема с кого да оратим тогива?

ТОВА ПОСЛЕ

Шоп влиза в една градска гостилница и келнерът му подава бързо листа за ястията. Шопът го поглежда, мислейки, че му носи книга за четене, и казва:

— Тизе ми дай най-напред да се наручам, па после че четем.

БЕЗ ХАРАКТЕР

Учител в едно шопско село обяснява на селяните:

— Характерът на човека може много лесно да се познае по неговия почерк...

Нане Вуте се обажда:

— Я стига си лъгал! Демек язе, даскале, като не знам да пиша, значи немам характер, а?!

ТОЧЕН ОТГОВОР

Селският пъдар пита едно дете:

— Ей, момче, знаеш ли таа крава и това теле чии са?

— Чия е кравата не знам, но телето знам на кого е.

— На кого?

— На кравата.

АКО БЕХМЕ ДУХАЛИ

КОЦЕ: — Геле, има ли нещо интересно у твойо вестник?

ГЕЛЕ: — Сите страници съвещения...

КОЦЕ: — Абе, ако бееме дуали, вместо толко да говориме на теа съвещения, моеше да придвижиме некои работи...

ОНО ТОВА Е ВЕСТНИК

Геле и Коце четат у читалището вестници.

ГЕЛЕ: — Тука пише, че е почнала масовата сеитба.

КОЦЕ: — Ка?

ГЕЛЕ: — На втора страница.

КОЦЕ: — Дека е започнала?

ГЕЛЕ: — У Конго Свазиленд.

КОЦЕ: — Сеят.

ГЕЛЕ: — Сеят.

КОЦЕ. — И ние сееме, ама не пише.

ГЕЛЕ: — Едно е да пратиш кореспондент у Конго, а друго — у Владая. Они от вестнико си знаят, дека ние сееме. Ама е — дига се човек, па самолети, па параходи, па тропически болести, па лъвове, па пустини... Ама накрайо съобщават, че и там сеят. Оно това е вестник.

АСТРОНОМИ

ВУТЕ: — Днеска мойо Гъоре го дигна учителката и он нищо не можел да каже.

НАНЕ: — Че как че се сети детето? Че те това даскалите подлуднаа. Вчера даскало казувал на децата, оти земята се въртела.

ВУТЕ: — Върти се главата на даскало. Ти беки му верваш?

НАНЕ: — И друго ги лъгал. Нощем сме биле с главата надоле

ВУТЕ: — Ту, да му се не види и даскало, че ни разсипе децата. Той и мойо Гъоре ми каза същото и мене пощуре, та станувах нощеска да проверим. Ама си бех с главата нагоре.

ОТИ ТУ ПЛАЧЕШ, ТУ СЕ СМЕЕШ!

ВУТЕ: — Абе, Нане, кво ти става? Що ту плачеш, ту се смееш?

НАНЕ: — Четем за прибирането на реколтата.

ВУТЕ: — Е па и яз четем, ама ни плачем, ни се смеем.

НАНЕ: — Колко ме разплакват разхищенията, толко ме
разсмиват обясненията.

ТИ КАК МИСЛИШ, ВУТЕ

НАНЕ: — Вуте, ти как мислиш, теа, дека пишат вестниците, журналистето де, за кво отговарят?

ВУТЕ: — Па... за онова, дека са написали или казали.

НАНЕ: — А яз мислим, дека требе да отговарят и за онова, дека са премълчали.

ТРАЖИМ ЕЗИК

НАНЕ: — Вуте, дека си помъкнал тия книги?

ВУТЕ: — Че ги уча. Тва са речници по английски, италиански, френски, руски...

НАНЕ: — Че учиш толко много езици наведнъж! Оти?

ВУТЕ: — Оти не моа да намерим общ език с най-малкио син Гелето. Я му кажем едно, он ми окне друго. Та затва тражим език, дека че се разбираме...

КАТО ДЪРВО

ВУТЕ: — Нещо мрачен ми се видиш, Нане?

НАНЕ: — Как да не сум мрачен. Жената я изгониле от театралнио състав на читалището.

ВУТЕ: — Па що?

НАНЕ: — Режисьоро й окал, дека на сцената се държи като дърво.

ВУТЕ: — Като дърво!

НАНЕ: — Като дърво!

ВУТЕ: — О, па оти се косиш. Тва е убаво, че се държи като дърво. Нема да си купуваш елха за Новата година. Че накичиш нея...

ШОПСКА СКОРОГОВОРКА

Рекох
да му речем,
ама не му рекох,
па си рекох:
— Я му не рекох,
ама чекай да му речем,
да не рече:
„Рече
да ми рече,
па ми не рече!“

РАЗМЕКВАНЕ

Срещам даскало от Владая Асен Иванов.

— Кои класове водиш, Иванов? — питам го.

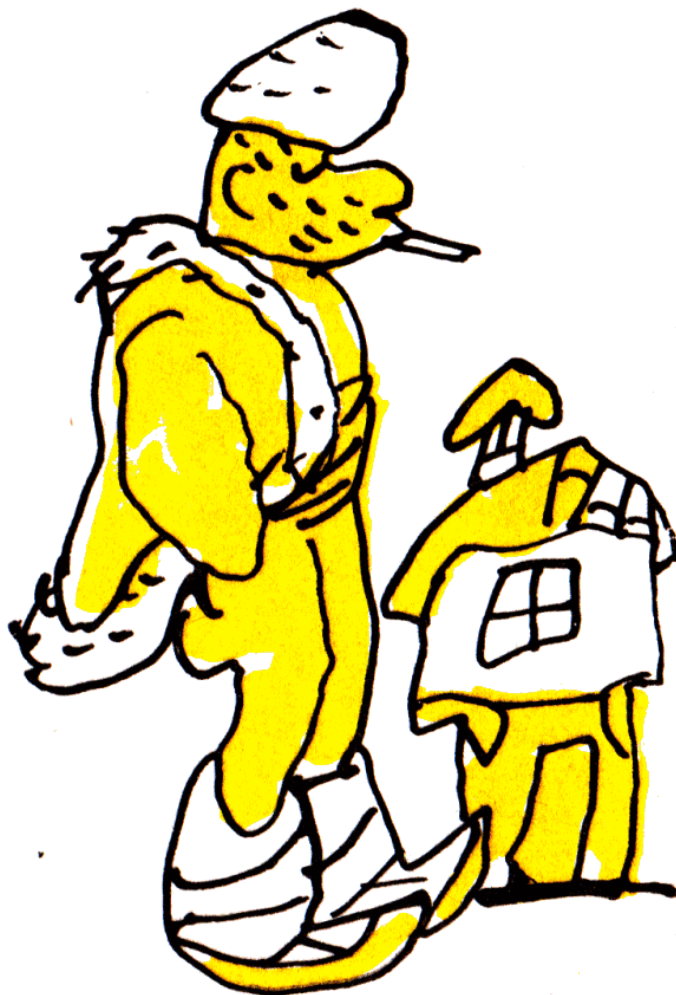
— Шестите.

— Слушат ли те децата, слушат ли те?

— А-аа, тия са дървени. Требе да ги размеквам.

ОТИ ЧЕ СЕ КОСИМ, КАТО ЧЕ МИ МИНЕ

ОТН
ЧЕ СЕ РОДИМ,
КАТО
ЧЕ МН АМНКЕ

ОТИ ЧЕ СЕ КОСИМ, КАТО ЧЕ МИ МИНЕ

През 1997 година в световноизвестното село Бусманци се проведе панаир на шопския хумор под девиза: „Оти че се косим, като че ми мине“. По време на панаира се състояха делови срещи, на които бяха сключени толкова договори за експорт на шопски анекдоти, че се наложи на следващата година в Панчарево да се изложи за населението голямото шоу-представление „По-убаво нема“.

АМА СИ ЩУР

ВУТЕ: — Нане, що ти е?

НАНЕ: — Що? Цел ден работа — скапах се.

ВУТЕ: — Ама си щур, прави като мене — усетим ли се, че ми се дороботи, съпрем и чекам да ми мине!

Я СЕ НЕ КОСИ

Ама, Пено, оти ревеш?

— Оти резах лук за госкетото. А па Вуте стои безучастен.

— О, я не се коси. Другия пат нарежи луканка, че ревете и двамата.

КРИТИКУВАНИО ВИДЕ

ШОП: — Леле-ее, нане Виде, как понесе така критиката на председателю на АПК-то у отчетнио доклад? Он сигурно че те къшне от службата? Кво мислиш?...

ВИДЕ: — Море, че ме къшне... Нема файда от тая работа!... Ако ме къшне от службата, после нема кого да критикува у докладите, та него че газат по-горните началства, оти не ръководи баш както що тебе стопанството. А така и он си е на сигурна служба, и язе съм си на сигурна служба! Требе ми саде он да ми даде още един склад, да пазим и него, оти тоа лека-полека го окрадоа.

СЪНИЩА

ПЕНА: — Дило, знаеш ли що сънувах?

ДИЛО: — Що?

ПЕНА: — Сънувах, че съм си набола ногата на трън.

ДИЛО: — Е па оти не си легна с обуцата!

ПОСЛЕДНИО ВУТЕ

Пред къщата си, на припек, седи нане Вуте и гледа децата, които играят наоколо.

— Що чиниш, нане Вуте? — питам.

— Е па що чиним... Гледам децата.

— Чии са?

— Па оня там, с джинсито, е внуко... Окат го Жоро. А оная, дека само „чао“ ѝ е на устата, е внуката Сузи... Седим и си мислим...

— Е, що си мислиш, нане Вуте?

— Мислим си дека я че съм и последнио Вуте.

НЕ Е БЕЛЯ

Тича Гьоре у брат си и още от двора вика:

— Нане, Нане бре, бегай бърже, че тъща ти се удави у Герговийо кладенец!

Брат му се показва на прозореца, па отвърща глава и отговаря:

— А-а, ния от тая вода вече не прием...

ПРЕЗ ТРИ ДЕРЕТА

Нане Коле и брат му Ванчо си изгубили воловете и тръгнали да ги дирят. На единия баир стоял нане Коле, а на другия, през три дерета, брат му Ванчо и вика ли, вика колко му глас държи:

— Нане-ее, найде ли воловете-ее...?

— Тц, тц... — цъкал с език нане Коле и поклащал с глава.

Ядосал се Ванчо и през трите баира тича при брат си.

— Абе що? Я окам, та се кинем, а ти си траеш бе?

— Макия, траем... Не видиш ли, дека кимам с глава, и не чуеш ли, дека цъкам с език?

ПОДРЕДИЛ СЕ

Как си, как си?

— Я съм добре, а ти?

— Абе и я съм добре. Изучих децата, уредих ги, ожених ги...

Ожених и жената... и съм много добре.

— Подредил си се значи...

КИКИ БАРОНО

Кики Бароно от Мирвяне улезнал у требичката крѣчма, седнал на масата и разправя:

— Мале, мале, каков бой падна у Мирвяне!

— Е, кого биа?

— Па менека биа!...

ДЕВЕТ — РАВНО НА ОСЕМ

На Трайо от Мирвяне свинята опрасила девет прасета. Поотраснали и той започнал да ги продава. Днес продаде едно, вземе парите — на жена си. Утре — същото. Всеки ден продавал по едно прасе и парите давал на жена си. Но от едно прасе парите се губели. Жена му не го оставяла на мира:

— Трайо, кам парите от едното прасе? Требе да ми ги дадеш на сека цена, оти че...

А той й рекъл

— Стига де, стига! Ако свинката беше опрасила осем прасета, а не девет, па щееме да зееме толко пари...

НИЩО МУ НЯМАЛО

Отишел Гане Затрата при лекар у града. Лекарят го прегледал и установил невроза. На тръгване му рекъл:

— Избягвай да се ядосваш за щяло и нещяло. Трябва, като се върнеш, все да ти е в акъла и да си повтаряш: „Нищо ми няма! Нищо ми няма...!“

Върнал се Затрата и още със слизането от рейса, започнал да вика: „Нищо ми нема! Нищо ми нема!...“

На другия ден вървял из селото и пак викал: „Нищо ми нема! Нищо ми нема!...“

Споглеждали се нашенците, усмихвали се и всеки си думал наум: „Има му нещо на тоо човек! Има му нещо!...“

ОНО Е ОТ ВРЕМЕТО

Един шоп се навлякъл в кожух у сред лято. Целият бил в пот.

— Свали тоя кожух бе — рекли му. — Не видиш ли, че ще се свариш у него?

— А, оно не е от кожухо, оно е от времето.

УСПОКОИЛ Я

Скарали се двама нашенци на синора, единият вдигнал мотика и ударил лошо другия.

Съдът бил категоричен — три години затвор.

Като разбрала за присъдата, жената на осъдения се завайкала:

— Мъжо, мъжо, кой че ти гледа децата, как че ги лежиш тия три години?

— Не бой се ма! — успокоявал я той. — Я колко мога да лежа, они не могат да ме осъдат на толкова...

**Я МОЕМ ДВЕ РАБОТЫ — МОЕМ ДА
КОПАМ, МОЕМ И ДА НЕ КОПАМ**

ଆ ମୋଟା
ଘଟେ ପାଟଲି-
ମୋଟା
ଘାଁ କୋଳାମ,
ମୋଟା
ଓ ଘାଁ ନିକେ କୋଳାମ

СПЕЦИАЛИСТ

Абе, Тиле, къде си се забързал така?

— Надула ме е жегата, братче, щото на много места ме сакат. Що знаеш ти за менека? Баща ми разправя: „Единият ти брат — шивач, другият — ковач, а от тебе нищо не става...“ Не става ли? Ела да видиш сега — три предприятия се карат за менека. И всеко вика: „Земи го ти!...“

ЦАРЕ

Трима шопи се излежават под една върба край Искъра и си говорят:

— Геле бе, ти ако станеш цар, що че чиниш, коя благиня че избереш?

— Че си правим качамак с много мас и друго ми не требе.

— Ами ти бе, Вуто?

— Я че се заровим у много слама и че си лежа, додек ми душа сака.

— Ами ти бе, Гъоре? — питат го двамата.

Гъоре почва да се чеше по тила, мисли, мисли и нищо не може да измисли какво да си избере.

— Е па вие, синковци, избрахте най-благите неща, та за мене нищо не остана!

И ТОЙ БИЛ СПИРАЧ

Кръчмарят Мато Митров от Браковци се връщал от Своге пеша. По пътя се отбивал за малко във всичките кръчми. Пристигнал в Брезе и там спрял. Подпийнал вече, видял, че в кръчмата влиза един железничар, който бил спирач. Бай Мато му подвикнал:

— Здравей, колега!

— Откъде накъде — колега?! — учуден запитал железничарят.

— Нали си спирач.

— Да, спирач съм.

— Е, и я съм такоф: спрех у свогенските кръчми, спрех у искрецките, па сега и тука спрех. Само дома едва ли че спрем, оти жената още от праго че ми даде път с буалкята по гърбо...

УПЪТИЛ Я

Наканил се Ноне Гърбицата да погостува на сина си в София. Поканил го той да види хората, новите строежи. Качва се Ноне в трамвая и се чуди: „Бре, що народ, що нещо!...“ Спира трамваят на спирката и една старица нарушава мислите му:

— Извинете, другарю, докъде е трамваят?

Ноне се извъръща назад и виждайки, че трамваят ще тръгне, вика енергично:

— До крайо че оди, гуспуджа, до крайо! Качвай се!

РАБОТНО МЯСТО

Имал бае Лулчо хоремагчията зъб на горския, ала все не му се удавало да го ухапе, както си знаел. А последният всеки ден киснел в заведението му по час-два на чашка.

Веднъж дошъл на проверка лесовъдът. Довел го горският в хоремага на обяд и като влезли, шукнал на ухото на бае Лулчо:

— Байче, една маса... като за нас... по така! Началство водя...

— Дадено, байчов — отвърнал хоремагчията и ги завел до крайната маса, на която винаги седял горският. Тъй като на нея седели двама младежи, хванал ги бае Лулчо за яките: — Я се дигайте бе! Не знаете ли, че това е на горскио работното место?...

ПЛАДНЕСКА КРАЖБА

Митьо Шопа от наше село има година вече работи в завода.

Един ден пред портала Митьо се явил с нова количка, покрита с вестник.

— Що караш? — попитал строго портиерът.

— Нищо!

— Дигни вестнико, око да види!

Наистина количката била празна и той го пуснал. Това се повторило и на следния ден. Ето че и на третия ден Митьо пак дрънкар количка към портала, също покрита с вестник.

— Па ли нищо? — попитал портиерът. — Дигай вестнико!... Като видял, че и сега количката е празна, портиерът се навел до ухото му:

— Знам те откъде си и че крадеш, крадеш. Ами кажи ми що крадеш?

— Къорав ли си! — хилнал се Митьо. — Колички.

На другия ден той „върнал плячката“ и получил от приятелите си три бутилки сливова. Такъв им бил басът.

ВИЛНО МЯСТО

ВУТЕ: — Нане, чух че си земал апартамент, па си траеш. Как се чувствуваш у него?

НАНЕ: — А-а-а, убаво е, ама я си живеем на село. А у апартаменто одим само у празник.

ВУТЕ: — Оти?

НАНЕ: — Оти он на мене ми е като вилно место. У празник сите софијанци одат на село на вилите, а я одим у апартаменто. Една тишина... един въздух...

НАЙ-ДЪЛГАТА УЛИЦА

ШОПЕТО: — Като одиш по гората, знаеш ли коя улица у София е най-дългата?

Горският мълчи...

ШОПЕТО (доволно): — „Цар Симеон“, нане!

ГОРСКИЯТ: — Оти?

ШОПЕТО: — Оти те преди пет години Пуне Кльоцин тръгна по нея за Централнио затвор и още го нема!

ОБЯСНЕНИЕ

Сиромах, но и доста дяволит бил Коле Шлямбата и с това компенсирал, както може, сиромашията си.

Отишъл с дечурлигата на пазар да им купи платненки за лятото. Обикаляли, обикаляли по улиците и децата изгладнели. Поспрели на едно място, извадил той от торбата хлебец и лук и дал на всяко по комат хляб и стрък лук.

— Тате — рекло най-голямото, — я гледай, че един човек яде салам! Купи и за нас!

— Маани го оня! — рекъл Шлямбата. — Нека се мачи със салам, като го е мързяло да си насади лук!

ПИПЕТКА

НАНЕ: — Вуте, кво праиш с това стъкълце?

ВУТЕ: — Оно това не е стъкълце...

НАНЕ: — Така ли! А кво е тогива?

ВУТЕ: — Пипетка. Ама оно тебе пипе, та да знаеш, че се казва пипетка.

НАНЕ: — И кво ще праиш с таа пипетка?

ВУТЕ: — Наука. Ето тук съм поставил една капка вино и че я изследвам.

НАНЕ: — И кво я правиш тая капка?

ВУТЕ: — Потапям пипетката в кооперативната бъчва и после я нося у дома. Там я капвам.

НАНЕ: — И колко време правиш така?

ВУТЕ: — Пет месеца!

НАНЕ: — И кво?

ВУТЕ: — Нищо. Напълних у дома една бъчва 500 оки.

НАНЕ: — С тая пипетка!

ВУТЕ: — С таа ами. Материалната част тебе да се пази. Чекай, дека пойде?

НАНЕ: — Че одим да си купим пипетка.

ВУТЕ: — Ама ти нали немаш бъчва?

НАНЕ: — Че си капа капката у устата.

ВУТЕ: — Шантав човек. Не разбра, че го метнах. Я не взимам по една капка, ами по четири...

УМЕН СЪВЕТ

Един мъж попитал жена си:

— Оти все окаш, че имаш много работа?

— Па не е ли верно? — отвърнала тя.

Мъжът помълчал, после ядосано рекъл:

— Оно е така оти ти си проста. Не знаеш как да я наредиш тая пуцина, работата де, та да си почиваш. Слушай я да ти дадем акъл! Прибираш се от полето и одма легаш да починеш. После че сготвиш и па че си починеш. Че фанеш да нахраниш пилците по дворо и пак че си починеш. Че си изпереш прането и че починеш, че оправиш децата и пак че отдъхнеш... Те така се работи. И нема да ти е трудно. А я инак на какво си заприличала...

ДЕН ГОДИНА ХРАНИ

По цел ден Нацо от Бистрица си клати краката ту по асфалтирания площад, ту в кръчмата. Киро — механизаторът, го пита защо не работи, а Нацо му отвърща, че баща му бил виновен.

— Е защо пък ще е виновен баща ти?

— Само той! Из ония дни ми говори, че ден година хранел. През тази година съм работил два дни. Значи за две години съм си заработил яденето и пиенето!

ЗАСРАМИЛ СЕ

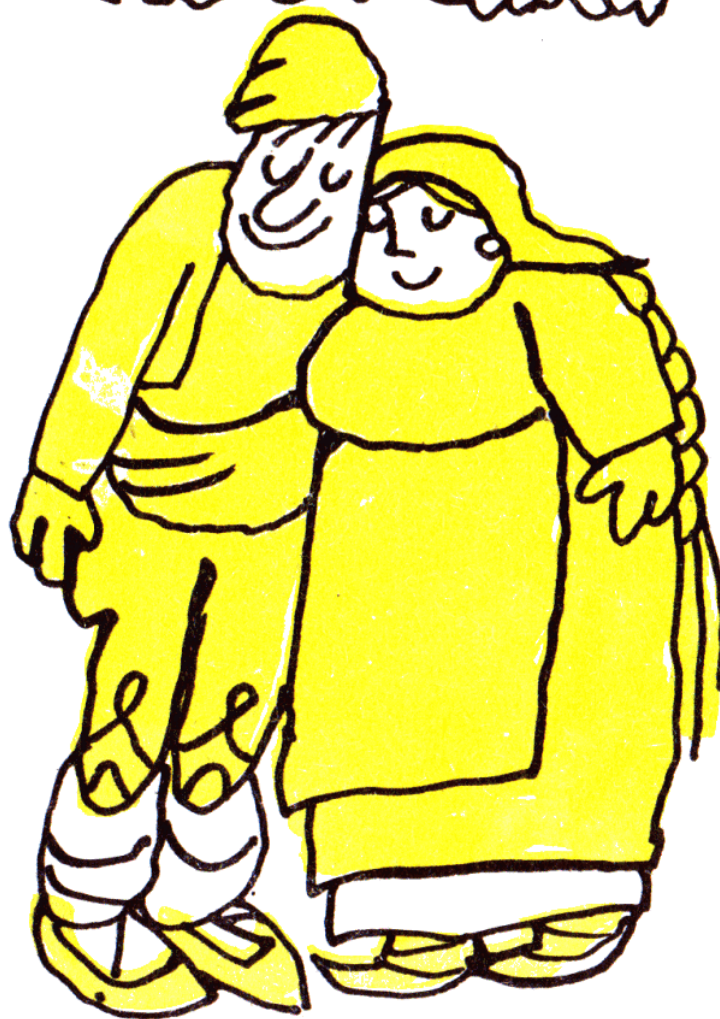
Люцерновият блок леко се полюшва от нежния полъх на вятъра. Над неговото ширине трептят и пеят чучулиги, цвърчат щурци, а бае Йове не види тая хубост, прикляква от време на време и пълни чувала с люцерна. В дола се таи полският пазач и наблюдава нарушителя. Когато Йове напълва чувала и си тръгва, полският го среща и му дума:

— Йове, Йове, не те ли е срам да крадеш посред бял ден?!

— Добре тогава! — отвръща Йове. — Я че дождам вече през нощта.

**КОЕ СИ САКА, ОНО СИ ТРЕБЕ, КОЕ СИ
ТРЕБЕ, ОНО СИ САКА**

КОЕ СЫ САКА,
ОНО СЫ ТРЕБЕ,
КОЕ СЫ ТРЕБЕ,
ОНО СЫ САКА

КОЙ ЗНАЕ ДА МЪЛЧИ...

НАНЕ: — Вуте, много мълчиш нещо.

ВУТЕ: — Мълчим.

НАНЕ: — Е па що?

ВУТЕ: — Кой знае да мълчи, мое да го повикат да мълчи и на по-отговорно место.

ЗАЩИТНИК

Защо влизаш в съда с такъв голям бастун? — запитал съдията един шоп.

— Е па оня пат нали ми каза да се ява тука с един голем защитник!

ЛЕСНО ОБЯСНИМО

А бре, Пижо, оти твоята жена, кога я видим, она се плаче?

— И я не мом да разбера що й е... Секи ден затова я бия и она се си плаче!

ТРЕВОПАСЕН

Турист се обръща към един шоп, който сее:

— Браво, чиче, сей, та да има какво да ядеме!

— Е па ете я сеем люцерна за воловете.

ТЪНЪК НАМЕК

Пред един магазин за обувки в града отмъстителна и зла съседка срещнала нане Ордо и решила да го заговори:

— Ти па, нане Ордо, кви убави обуца си си купил!

— Купих, купих — рекъл нане Ордо, — а ти дека си пошла?

— Язе ч`ида до месарницата за мозък.

Нане Ордо се усмихнал под мустак и отвърнал с ирония:

— Е па оно секи си купува това, от що има най-голема нужда!

КУЧЕТО

Един заселец, на път за дърва, минал край стадо овце. Кучето мълчешком се спуснало подире му и го ухапало. Заселецът се извъртял с брадвата, фраснал кучето по главата с острието и то се проснало на земята. Стопанинът го дал под съд, за да му плати обезщетение.

— Ти защо уби кучето на човека? — попитал съдията.

— Утепах го, оти ме уапа за ногата! — отговорил заселецът.

— А не можа ли да го удариш с дръжката на брадвата?

Заселецът се почесал зад ухото, па рекъл:

— А оно оти не ме уапа със задницата си!...

НЕДОСТАТЪК

Отишъл Михо Кунин на гости у нане Вуте. Поканили го на трапезата, сипали му от гозбата и започнали да се хранят. Добре, ама на него паницата му била далечко, та се попресягал, като кусал, но го било срам да си я премести. Тогава домакинята го подсетила:

— Бре, Михо, премести си по-близо паницата, далече ти е!

— А-а, нищо, нищо. То моите ръце са дълги, та и до булката могат да стигнат даже!

— Бе то и моите са дълги — обадил се Вуте, — ама стигат до ръжено!

КИРО АМБИЦИЯТА

Киро Амбицията е болен, ама пие. Жена му Царенка го съветва:

— Киро бе, намали пиенъето, пречи ти!

А той й отговаря:

— Абе я таман го намалим, они докарат ново пиенъе. Как да го намалим?

ПИЖО НА МАЧ

Пижо минава покрай футболното игрище, където се играе мач. Той се спира, гледа и се чуди. Най-после се обръща към един човек

— Байо, защо бегат подир тая топка ония хора и я ритат?

Човекът се оказва любезен и започва да му обяснява:

— Тук са сега два тима и се борят чрез топката кой кого да победи.

— Па оти се не ритат направо — учудва се нане Пижо, — а така, със заобикалки?

ПОВЕРВАЛА

ПЕНА: — Како Стойке, че прощаваш, ама къде вас има нещо таа ноц.

СТОЙКА: — Има! Нане се прибра у един саат и ме събуди да ми рече, че от Искъро по-дливоко немало.

ПЕНА: — И па ти му поверва?

СТОЙКА: — Па повервах му. Он, като се връща от кръчмата, паднал у Искъро, та си доде вир-вода.

ПЕНА: — Караете ли се, носите ли се?

СТОЙКА: — А оти да се караме? Я го накараа да се качи на Витоша да види дали има по-високо от Черни връх, та да му изсъхнат дрехите.

ПЕНСИЯТА НА БАБАТА

НАНЕ: — Така като ги гледаш бабите у реката, мож ли познаеш на коя е най-голема пенсията...

ВУТЕ: — Моа. Е на онаа...

НАНЕ: — И по кво позна...

ВУТЕ: — Зето я топи манечко. Пази я. Иска да си я употребява по-дълго...

НЕ МОГА ДА СЕ ОПЛАЧА

ГЕЛЕ: — На тебе, дедо Гоце, стига ли ти пенсията?

ДЕДО ГОЦЕ: — Е па не мога да се оплача.

ГЕЛЕ: — Тогава що работиш?

ДЯДО ГОЦЕ: — На унуците не стига...

ПРЕДПОЧИТАНИЯ

Дачо от Мирвяне пита Шильо комшията:

— Кое е по-арно: да мине човек през Требич и да изяде бойо, или да мине през Мирвяне, да му сложат прекор и да си ойде?

Шильо го гледа, усмихва се:

— Море, май че е по-арно да изяде бойо, оти че му мине, а това прекоро остае за цел живот!

ИЛАЧ

Срещнали се Вуте и Нане и Вуте му казал:

— Нане, сакам да споделим нещо с тебе. От десет дена, като ме е свил един кръст, боли ме, та ме пука. Па пойдох при доктор и он ми предписа змийска отрова за мазане и за разтриване, ама пусто отрова — никъде не моим да я намерим.

Нане се почесал и казал:

— Оти се косиш бе, ела дома да ти плюне жената, дека те боли, че ти мине безотказно.

НОВОВЪВЕДЕНИЕ

Две супи, моля! — поръчват двама клиенти в нашата гостилница.

Сервитьорът Гацо Ранчин им поднася две лимонадени шишета, пълни със супа. Учудени и нервирани, клиентите отиват направо при Мире Кръчмаро — управителя на гостилницата.

— Вие подигравате ли се с нас? Как може супа в шишета да се сервира?

— Много по̀ може, другари. Не ни се чудете на нововъведението. Гацо е пиян осем дни в седмицата, мога ли да му дам чинии да крепи?...

ТРЕЗВЕНИК

Срещам един ден Рачо Гроздин от Требич случайно трезвен и го питам:

— Рачо бе, не ти ли е терсене, като толкоз много пиеш?

А той ми задава контравъпрос:

— Ти бил ли си пиян?

— Бил съм.

— Е, какво ти е тебе терсене, кога си пиян, те така ми е мене терсене, кога съм трезвен.

СРЕЩА

Шоп разправя как се връщал вечер вкъщи пиан и жена му го започвала още от вратата: „Колко пъти ти думам да не ми се мъкнеш вечно пиан и да се прибиращ навреме! А ти продължаваш да си правиш квото си знаеш! Докога че те търпим?...“

„Жена — викам й язе, — колко пъти съм ти рекъл, като съм пиан, да не ми говориш! Пиши ми една бележка и ютре, като станем, че я прочетем. Сега нищо не помним.“

НАЙ-МЪДРОТО ПРЕДЛОЖЕНИЕ

На сесия по благоустрояването в село Пасарел станало дума за асфалтирането на улиците. Всеки изказващ се настоявал да се асфалтират улиците в неговия район. Вдигнал ръка и бае Яне. Станал, поогледал присъстващите и когато настъпила абсолютна тишина, казал:

— Язе предлагам да се асфалтират най-напред тия улици, които водят до кръчмата!

— Право! Така си е! — отвърнали вкупом всички. — Оно нема улица да не води до кръчмата!

ПРИ ДОКТОРА

Заболял единият крак на дядо Антон Ванчин и той отишъл при лекар.

— Доктуре — започнал още с влизането си дядо Антон, — много ме боли ей тоа крак... Лекарят го прегледал и като не можал да установи болестта, попитал:

— На колко години си, дядо?

— Осемдесет и две.

— Ех, от годините е.

— Убаво бе, доктуре — започнал да протестира дядо Антон, — ама нали и друго ми крак е на осемдесет и две. Оти и он не ме боли?

СЪВЕТ И ОТГОВОР

Щерко мари, нещо взе през вечер да закъсняваш, та ако си наумила вече да се жениш, зарежи нашата Плана планина, земи си момче от полето. Там от един разкрач място кафез пипер се ражда!

— Е па я нема да се женим за пиперо! — отвърща дъщерята, па излиза на разходка.

МНЕНИЕТО НА ДЯДО ГЮРО

Дошъл в село журналист да пише за дълголетието. Насочили го към дядо Гюро за проучване действието на лекарствата върху възрастния.

— Научих, че гониш стоте — подхванал журналистът, — а като те гледам такъв бодър и жизнен, струва ми се, че никога не си боледувал.

— Абе, боледувал съм, ама щом сега се казваме като живи, оно е затова, дека ми е минавало...

— Ако се случи сега да се разболееш, кое мислиш, че ще ти помогне повече — лекарството или билките?

— Търнокопо! — отвърнал старецът.

ОТ БАКШИШ НЕ СЕ УМИРА

Шоп отива в аптеката и поднася рецептата. Аптекарят я взема и започва да приготвя лекарството, а шопът сяда и чака. Аптекарят отмерва с везните разни прахове и спазва точно теглото. Шопът гледа, пък не може да се стърпи и извиква:

— Кво го теглиш толку, като ка коприна мериш! Де, тури малко от себе си, за бакшиш!

— Не може, байо. Ако сложа повече, ще умреш.

— Вятър че умрем... От бакшиш и келепир не се умира!

ПО НАРОДЕН ОБИЧАЙ

СЪДИЯТА: — Вуче Пижов, ти се обвиняваш, че на една сватба си набил съселянина си Кежо Жолин. Кажи, ти беше ли пиан?

ВУЧЕ: — Убава работа, господин съдия! На сватба и трезвен! Нали че станем за резил у селото...

КА ДОЙДЕ ЖИВОТО

И в село Подгумер живял столетник. Дедо Боно бил арен човек, даже пеел песни. Веднъж подгумерци му поискали съвет: как да станат столетни и те? Последвал бърз отговор: — Що да ви кажем, деца? Оно, ка доде живото. И че го живееш, нема да се тепаш я!

ДИПЛОМАЦИЯ ПО СТОЛЕТНОМУ

Баба Миленка Столетницата, като знае за лошата слава на тъщите и у Шоплука, прави дипломатично изявление:

— Па я не знам арна ли съм, ама щом живеа покрай них, зетеве де, начи и они не са многу лоши...

АКО НЕМА, ЧЕ ИМА

Бусманци няма столетници. И тукашният народ е недоволен:
— Изпревариа ни другите! Они столетници отимаа, а ние?!
Един служител върти химикалка:
— А сме посакале, а сме отимале...

ЖАБА НА СУЕ НЕ КРЕКА

Жаба
на суче
не крека

ПЛАТЕН ОТГОВОР

Стрина Пендовица кара през селото две магарета, натоварени с дърва. Срещат я неколцина градски безделници, дошли в селото на курорт, и я подиграват:

— Добър ден, майко на магаретата!

— Дал ви бог добро, мои деца! — отвръща стрина Пендовица.

ТАЙНО ГЛАСУВАНЕ

Какво ново че кажеш, нане?

— Новото е, че моята Пена у неделя гласува, ама не сака да ми каже за кого, демек тайно, та после стана нужда да я тепам явно.

ЗА КАКВО БИЛ У ЗАТВОРА

А бре, нане, оти лежа у затворо?

— Оти ме фанаа с вѣже у раце.

— Та саде за това ли?

— А, не... и оти на другио край на вѣжето беше вѣрзан един вол.

НА СМЕТКА

ПЕНА: — Е па, како Стойке, твоа Нане се фалил на моа Вуте, че сте били минале на стопанска сметка.

СТОЙКА: — Е па минааме. На Нане сичко, що му треба, си го зима от стопанството и сме на голема сметка.

ПЕНА: — А ако ви фанат?

СТОЙКА: — И я така му думам, а он вика, ако ме фанат, че идем у затворо и че живеем на државна сметка.

ПА ЛОЩО ЛИ Е?

НАНЕ: — Вуте?

ВУТЕ: — Кажи, Нане?

НАНЕ: — Е па мене ме избраа за Дедо Мраз у службата. Оти съм работел у складо. Да дарувам сите, дека тебе.

ВУТЕ: — Па що, лошо ли е?

НАНЕ: — А-а-а, не е лошо, само дека тоа, дека беше Дедо Мраз миналата година, сеги е у затворо...

ФАЛИ СЕ

Една шопкиня се фали от зето си:

— Много ни е арно момчето. Само заран много вода пие...

ДРУГОСЕЛЕЦ

Един ойдел на госкѐ у сѐседно село. Там му се фалат.

— Я виж каква нова крѝчма си имаме, а вие?

Другоселецо постоял, погледал, па отвърнал:

— И ние си имаме нова кочина, ама свинете са се едни и сѝци.

ОЩЕ НЕМА МЕРКА

Един беден шоп влиза с десетгодишното си момченце в обуцарски магазин.

— Абе, бае, дайте едни обуца на тоя момчурляк!

— Каква мярка, чичо? — пита обуцарят.

— Море, оно още нема мерка, оти досега се босо е одило...

НЕМА СТРАШНО

СТОЙКА: — Пено, я като одим днеска по сокако, видох на Геле снаата. Била на Черно море и пливала все навътре.

ПЕНА: — И я чух, ама нема страшно, она секой пат земала с нея по един спасител.

ГОСТИ

Очаквал бай Мито Пандурина важни гости... и затова наредил на жена си:

— От тебе днеска искам да приготвиш печеното, ама от убаво по-убаво. Яз ще наточа от ланското винце, да си е готово за после.

Разударила се жената, приготвила обяда, както й било заръчано, па после дограбила метлата, завързала я на дълъг прът и започнала да мете гредите на тавана, където естествено работели паяци.

Ала случило се тъй, че гостите не дошли. Затюхкала се жената, заядосвала се:

— Язык, толко ядене наготвих!

— А, не е язык! — успокоил я бай Мито. — Яденето ще си го изядем сами, пиенето — и него ще го изпием. Само едно ми е чудно — как ще окачим паяжините по тавана...

ХАРАКТЕРИСТИКА

На Кремиковския събор така Тана Бибина от Челопечене подръпнала за ръкава един човек и рекла:

— Вашенче ли е това момче, дека води орото?

— Е па нашенче е. Оти питаш?

— Оти се увърта каде назека, па имам момяче, та сакам да попитам арно ли е.

— Па арно е. Оно като пийне — ту пее, ту играе. Ич не мирясва — сума е весело.

— Ама я питам за секи ден как е?

— Нали ти рекох — пийне ли, сума е арно!

— А кога е трезвено?

— Е, такава не сме го още видвали!

ДИСПУТ

Дядо Блаже и стрина Митра седят на пейката, гледат леките коли по шосето и си думат:

— Ойде си неделният ден и синовете не дойдоа!

— Нема да дойдат и в идущия!

— Защо?

— Защо изклахме агнетата, затова!

— Да-а. — Ама кокошките взеха да снасят яйца!

СЪОБРАЗИТЕЛНОСТ

Свечерявало се. Бая Гъоре отворил пътната врата на двора си, огледал се и тръгнал по посока на стопанските блокове с едра зряла царевица. На улицата го срещнал съседът му.

— Ей, комшу, накъде?

— Па я ако ти кажа, тебе да се върна! — рекъл Гъоре и продължил.

КОЙ КАК МИСЛИ

Дядо Михо Пандура безпомощно кърши пръсти пред автостанцията: автобусът току-що е заминал за село. Минава такси и Пандура размахва каскет. За негово изумление, колата спира пред него. Старецът блажено се отпуска на седалката. Когато с бясна скорост преполовяват пътя, Пандура започва с ръкав да бърше студената пот от челото си. Шофьорчето присмехулно го следи под око:

— Какво, дядка, не ти ли понасят високите скорости, та така се видоизмени в жълто. Стегни се малко, не съм за първи път зад волана!

Дядо Михо Пандура едва отлепва засъхналия си език:

— Абе трекна ми, дека не си сефте шофьор, ама се дзверим, дека да не съм ти последнио пасажерин...

СТОЛЕТНИКЪТ И ЛЮБОВТА

Попитах божурищенския столетник деда Тодър:

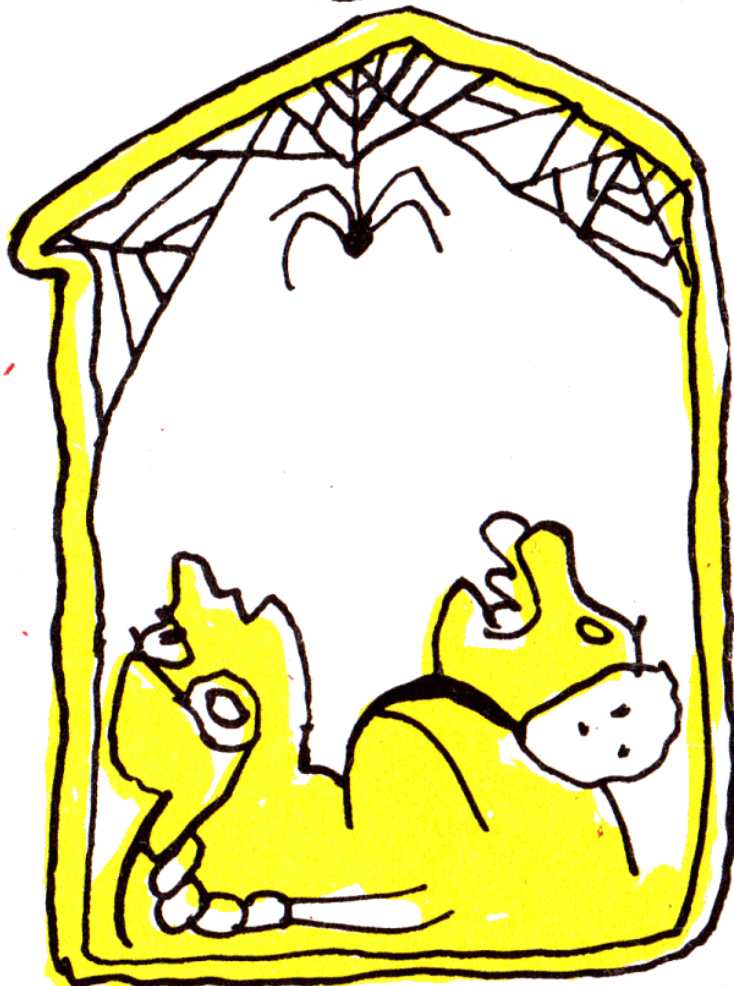
— Що требе да прави човек на възраст, да примаме некое моме за невеста?

— Що да праиш? — съчувствено заклати глава столетникът.

— Ка си по оротенето, она мож да не е. Женската де... Готви се за лошо, а убавото, доде ли... я ли че те учим как се руча убавио леп?!

КАКВО ТИ Е УМО — ТАКОВ ТИ Е ДОМО

КАКОВ
ТЪ Е УМО-
ТАКОВ
ТЪ Е ГОМО

БАЩИН СЪВЕТ

Овдовял Дочо Мурдата от Лознево. Имал дечурлига, имот, добитък, пък и още млад бил и решил да се жени. Както му е редът, отишъл при баща си за съвет.

— Тате, не може вече, ще се ожена — започнал още от вратата Дочо. — Деца, добитък, самотия, не може вече...

— Немой да си мачиш децата с мащеха, синко — рекъл старецът. — И да се смеят хората, че си взел повторкина. Ама и на това колай има: вземи като за прислуга некая жена, ама да е над петдесет барем, та да не се смеят хората.

Дошъл след година старецът да види сина и внучетата и гледа — по двора на Дочо шетат две съвсем млади жени.

— Кой са тия бре? — попитал бащата.

— Ами-и, тате, ти нали рече да взема некая жена около петдесетгодишна, да реди дома, ама като не намерих такава, зех тия две по двайсет и пет, та да не ти строша хатъра...

ЗЕТ

НАНЕ: — Вуте, ти чу ли? На Гелето щерката му довела зет.

ВУТЕ: — Е па що, лошо ли му е на Гелето?

НАНЕ: — А, на Гелето нищо му нема, ама кучето му много лае зета.

ВУТЕ: — Оти?

НАНЕ: — Оти тва е третио зет, дека му довежда щерката през таа година.

КАЗАЛ ИСТИНАТА

Мъжо, болна съм... Всичко ме боли! — оплакала се Мара на съпруга си Ристо.

— Не бой се! Не си целата болна, щом езико не те боли.

ШОПСКИ ВЕРВАНИЯ

Кажете ми, Пендо, ти верваш ли, че има гяволе?

— Море, Пижо, какво да не вервам, кога съм се оженил за сестра
им.

НАХАЛСТВО

Господарката се обръща към слугинята си:

— За нищо те не бива, Пено! Тук аз работя повече, отколкото ти!...

— Е па, госпожа, не сека е родена за слугиня — отговаря Пена.

МЕЖДУ ВАКАРЕЛСКИ СВАХИ

Мари, свао, колко ти са убави и прилични дечурлигата...

— Е па гледай мене каква съм! — рекла майката.

— Само дека са много парцаливи и кирливи, свао.

— Кой е баща им мари? Видела ли си го опран и закърпен?

ДИЕТА ВАРДЯ

Седят на пейката пред читалището трима-четирима нашенци, пушат лулите си и бистрят политиката. Пък слънцето, като грейнало гърбовете им, та ги удря на дрямка и лека-полека се умълчават.

— А-аа-аав! — прозява се шумно и нарушава тишината чичо Кола Мечков.

— Абе, Мечка, това ли ти е сичката култура?! — забелязва дълбокомъдрено Гьоре Горномахленеца. — Като зяеш, туряй лапата си на муцуната, ща ма лапнеш!

— Де, не бой се де! — кикоти се чичо Кола. — Знайш убаво, че вардя диета и шилешко не ям.

ИНТЕРВЮ

След като дошли на власт цанковистите, пристигнал веднъж техен агитатор в Байлово, за да разбере какво е мнението на селяка за новото правителство. Отседнал в кръчмата на дядо Вълко и се опитал да влезе в разговор.

— Я ми кажи, байо, ама правичката, как сте, откак дойде новата власт...

— А-аа, нема що — почнал Харалампи. — От добре по-добре. Хеле пък откак пуснахте ситната сол на пазаро, на сух залък още не сме седеле...

КОНЬО МЕРСИ НЕ РУЧА

Секи ден бай Григор от Драгалевци превозва с каруцата си материали от Хладилника до вилните зони.

— Бай Григоре, откарай тоя чувал до Драгалевци — дума му един вилджия и не чака съгласието му: мята чувала, мята се и той.

Накрая слязъл от каручката, наметнал на рамо чувала и извикал:

— Мерси, бай Григоре!

— Мерси, мерси, ама коньо мерси не руча — рекъл Григор и го изпсувал.

АНТО МЕЦАЛОТО

Анто Мецалото се напил у Кътина, пошел си за Мирвяне и паднал у сухата Червена река. Доста време полежал. Извила се буря, завалело дъжд, реката дошла. Он се сепнал. Обръща се на едната страна, обръща се на другата, па дума на водата:

— И оттука место има, и оттука... що идеш под мене!!!

ДЕЛИКАТЕН

На Пуне Енчов бабата умрела и он земал за погребението ракия на вересия от крѣчмата на Кола Тасов. Минава време, но Пуне не плаца ракията. Кола го среща и го пита:

— Пуне бе, ти спиш ли?

— Спим си, защо? — учудил се той.

— Я не мом да спим. Сека ноц току сънувам твоята баба и она се ме пита: „Коле, Пуне плати ли ти ракията?“

ЗАСЛУЖЕН ОТГОВОР

Един зевзек се пошегувал с нане Вуте на пазара:

— Бре, нане, много ти са големи ушите!

— Оно моите за човек са големи, ама твоите за магаре са много маненки — усмихнал се нане Вуте.

НОВИЯТ ИКОНОМИЧЕСКИ МЕХАНИЗЪМ

СТОЙКА: — Ама, Пено, каква беше тая тупурдия у вас? Драхте ли се, клахте ли се?

ПЕНА: — А-а, не се драхме, внедрявахме новио икономически меанизъм.

СТОЙКА: — Е по кой начин?

ПЕНА. — По-рано Вуте, като земаше заплата, я му я зимах целата, а сеги он ми я дава сам.

НАЙ-КРАТКОТО СЪБРАНИЕ

Глашатаят: — Другари и другарке, имам да ви съобщавам нещо много важно! Тая вечере че се състои най-краткото събрание при следнио дневен ред:

Първа точка: Нане че критикува началнико!

Втора точка: Началнико че отговори на Нане!

Трета точка: Нане че се сбoguва с колективо!

ПРОГНОЗИ

Бай Стойко и бай Спас чакат в стопанския двор полевъдния бригадир да ги разпреди за работа и разговарят.

— Снощи моето радио събщи, че днеска времето че е убаво.

— Не е верно! Моето каза точно обратното — щело да вали дъжд!

— Сичко е възможно. Твоето радио сигурно е от друга марка.

ЗАРАДИ НОСА

Решили една група нашенци да си направят колективен спомен, отишли във фотото и се подредили като аптекарски шишета пред снимачния апарат. И както е редно, всички гледали напред, само наш Спаско стоял с обърната глава, в пълен профил.

— Я погледа насам, момче! — подвикнал му фотографът.

— Тц! — кимнал отрицателно с глава Спаско. — Носо ми е дълъг, ще пречи да се затваря албумо.

НЕУСПЯЛА ШЕГА

Дъщерята на чичо Тане учи техникум в София, затова бае Стойко я задява:

— Миме, вече трета година учиш у градо, научи ли се по градски да говориш?

— Е, па! — отвърнало девойчето и усмивка цъфнала на лицето му.

ДЕ Е ЖИВОТО

Един нашенец ми дума:

— Баш живото е у градо!...

А я му отвращам:

— Оно си е така, ама ключо за таа работа е у село.

ВЪРНАЛ МУ ГО

Идва дядо Мила от Годеч в Браковци и пита кръчмаря Стоимен Милев къде живее кметът Георги Стефчов.

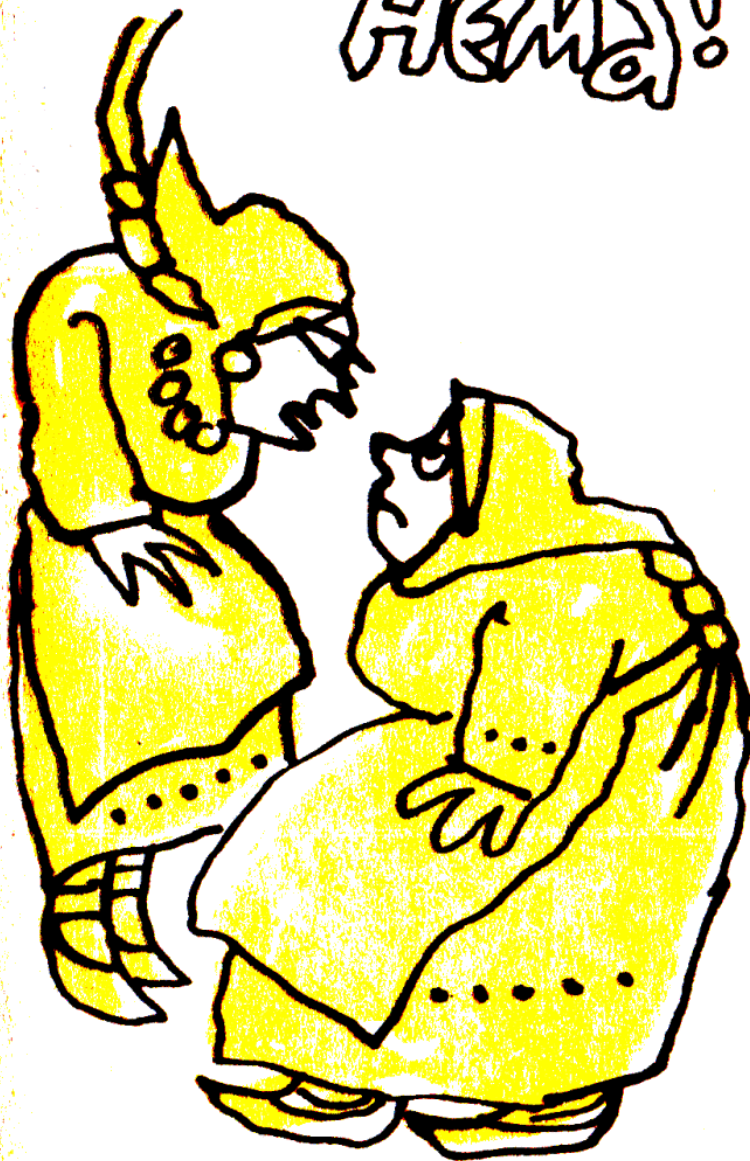
— А-аа, он се изсели към долнио край на селото — упътил го кръчмарят.

Дядо Мила тръгнал в указаната посока и скоро се озовал в селските гробища. Разбрал шегата на кръчмаря, той се върнал при него и му казал:

— Кметът ти праща много здраве и рече да ти кажа, че и за тебе има при него место да са заселиш.

ОТ ГЛЕДАНЕ ФАЙДА НЕМА!

от гледаше
фашиста
нема!

РЕВИ, МУМА

Баба Дона спира камиона на Ганчо Лалов и го моли:

— Качи ма, Ганчо, жив да си, оти сам за града, па бързам!

— Брей, каква е тая акция?

— Нали оня ден на дашерката свекърва ѝ умре. Па са струпаа зълви и девере на гробищата и реват ли, реват... Ама я им разбрах пулетиката. За наследство са се сетили, зер за нея реват! Па думам на мойта: „Ревии, мума! Какво стоиш като блъсната? Ревии да видат, че си я уважавала!“ А она току вика: „Баа, ще рева... Ега ти вампиро! Добре че пукияса!...“

И още вечерта ѝ подметнаа, че зле я гледала, та затова умрела. А на другио ден доведоа садия да делят кашата и градината. Сега и она реве като крава, ама — каква файда?...

ПРЕЗ КЪЩА КОЛА

Един нашенец се фали:

— У нашто село сите сме арно. Ората много забогатеа. Оно да видиш какво е: през къща кола, през къща кола...

— А ти къде си? — питат го.

— Я съм през къщата, та немам кола.

ЗАПЛЕСНАЛА СЕ

На гара Бов шопкиня чака влака за София. Гледа — от вагоните
слизат мъже, жени, деца, старци. Всякакви.

А тя на всеки ще намери кусур, да каже по нещо:

— Я па тоя... Я па тая... Я па това мънечкото... Я па тоя старец,
дека е пошел у това време? Озърнала се:

— Я па я! Заплеснах се. Изпуцих влако...

ПИЖО И МАЧ

Е, Пижо хареса ли ти мачът?

— Абе оно си е арна и права приказката: луд свири, луд играе, а по-луд е оня, дека ги гледа.

СТАР ДОСТ

Докато джандарите „обработвали“ в полицейското Шопа заради антифашистките лозунги, влязъл старшията. Вгледал се в лицето на нашенеца и възкликнал:

— О, стар дост, пипнахме ли те натесно? А подигравай се с властта де! Сега само едно ми е желанието — в затворо да те видя!

— Дебели са му стените, госин старши — отвърнал Шопа. — Не види се от вьнка... Требе и ти да улезеш у него...

ЕДНАКВА УЧАСТ

Ако не пиеше, нямаше да те боли стомахът и нямаше да имаш язва! — казва един въздържател на приятеля си.

— Ами ти, като не пиеш, оти си язваджия?

— Моите болки са от нервност.

— Е па оти се нервираш?

— Как нема да се нервираш — като гледаш толко народ да пие, па ти да седиш и да гледаш...

ЧЕ МИ ГОВОРИШ

Весо Чешляко и жена му баба Тонка се скарали на градината.

— Я нема да ти говорим — казала му тя.

— Че ми говориш!

— Нема да ти говорим!

— Че ми говориш!

След малко Весо отишъл на другия край на градината и продължил да копае. Събул гащите. Но по пътя се задали моми от Славовци.

— Обуй се бе, дъртако. Не те ли е срам?

— Я казах ли ти, че ще ми говориш, а?!!...

И МАЙКА МУ Е ТАКАВА

Ей, чичо, кученцето, що купих от теб, било женско, а не мъжко.

— Ту-уу, да го убие господ, каква порода!... Оно и майкя му беше женска!

ПОДСЛУШАНО ПРЕЗ ПЛІЕТА

Ти, като ойдє у градо, научи ли да окаш बारे „Да“?
— Баа, научих се я!

ДИАГНОЗА

Отива баба Николица в здравната служба и докторът я пита:

— Кажи сега, бабе, от какво се оплакваш?

— Па от снаата!

— Но... аз те питам каква ти е болката? — уточнява се той.

— Е па тая ми е — същата! Кога снаата се кара, одма ме свие язвата.

ЕДИН НЕОСЪЩЕСТВЕН МИЛИОНЕР

Дедо Тодър от Божурище, като научи, че бръснарите комай навсякъде вземат бакшиш, подсуква мустак:

— Глей ква гяволия! Да си даех самичок бакшишо, дося да сам милионер! И взема пъргаво самобръсначката.

И Я НЕ ЗНАМ КАК Е, АМА И ТАКА НЕ Е!

ਕੇ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ
ਕੋਈ
ਦਿਲ ਨਾ ਟੱਕਾ
ਹੋਵੇ!

АРЕН ЧОВЕК

Пешо, ти си арен човек!

— Па що си е право, право си е — арен съм.

— Та ще ти сакам малко пари...

— Гъоре, па има и по-арни от мене!...

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Двама шопи от съседни села разговарят:

— Бае, имахте ли миналата годин много дъжд?

— Е па имахме, ама комшията ми имаше повече от мене.

— Е, оти така?!

— Е па оти неговата нива е по-голема...

СОФИЯНЦИ

Съботен ден. Край околоръстния път на София, до шосето, нане Вуте пасе овците. Подпрял се с двете ръце върху тоягата, гледа замислено върволицата от леки коли, която идва от столицата.

— Какво гледаш, нане Вуте?

— Е па кво, гледам... Гледам как софианци си одат по родните места.

ОТИ ДА НЕ ТЕ СЪБУДИМ

Дедо Мито — викам му, — язе сега че отидем да постегнем из къщата това-онова, па че легнем по сранко, оти сабаале че одим до градо... Айде ме сабуди каде пет и половина! А?

— Па оти да не те сабудим, Ване!... Пет и половина, колко му е! Толико ми окни каде пет часо, да не се успим за пет и половина!...

НАДХИТРЯНЕ

Геле вика на Вуте:

— Язе карам колата толко бързо, та тополите край пато ми се чинат като ограда.

А Вутето му казува:

— Това е нищо! Язе вчера зех таков остар завой, та си видох заднио номер на колата!

УМНИК

Обикалял нане Вучо изправената сред двора стълба и повдигал нагоре метъра да я премери. Мъчел се да достигне до горе, но стълбата висока...

— Абе свали я на земята и я премери — викнал му, като го гледал, някой.

— Ти менека на акъл не учи, като не знаеш какво сакам — отсякъл троснато Вучо.

— Мене не ми требе колко е дълга, а колко е висока, оти че се качвам да чиста комино...

УРОК ПО ГРАМАТИКА

Било през време на ограмотяването. В курса за четвърти клас включили и горския Митър, който по собствено желание седнал на един чин с пазача на стопанството дядо Гуньо Кримката.

Веднъж, в час по граматика, учителката вдигнала бае Митър и попитала:

— Кажи в кое време е глаголът от изречението: „Аз сека дърва“?

— Е па... зимно време! — отговорил бае Митър.

Учителката прихнала да се смее. Това засегнало Митревия приятел, той скочил и язвително попитал:

— А па тогая, учителко, кажи ти кое време е: „Сандьо Мишката краде от стопанството“?

— Сегашно време — спокойно отговорила учителката.

— Ядец! — хилнал се дядо Гуньо... — Нощно време е, щото през деньо че го забележат...

САМО ТРИ СА НАОПАКО

Бай Асен Димитров е овчар в Гинското ТКЗС. Разболели му се няколко овце и за да не умрат, ги заклал. Идва комисия от управителния съвет на стопанството и го питат всичките ли овце са налице, а той им отвърнал:

— Сите са налице, само три са наопако! — И им показал на плета одраните кожи.

НАЙ-ДЪРВЕНИ

Питам вуйчо ми Ванчо, баш шоп от Требич, кои са най-дървени, а он се смее:

— Ние не сме — отсече он.

— Нас ни облагородява Блатото. Ония отатък Искаро са най-дървени.

Но един от богровете ме отпрати към шопите от Лозен.

Дедо Васо се засегна най-много:

— Макья, ние не сме баш толкова дървени. От боянчени я по-дървени не съм видел. Они никогаж не одат на Витоша.

Арно, ама Рашо от Бояна е на друго мнение. По-твърдоглави от вердикалци немало. Допитах се и до дедо Колю.

— Я че ти кажем — дума ми он. — Тия от Волуяк са най-дървени. Един мраморец се возил у влако и забива пирон у купето да си закачи торбата. Забива, забива, ама пирино не улази. Надзърнал у съседното купе и що да види: един волуеченец си запнел главата и не мърда. Послека зеа, та предписаа това твърдоглавие на требичани.

РАНГО

Ранго стои пред минералната чешма у Горна баня и дума на бабите, дека пият вода:

— Пийте, бабки, пийте. Лани сичките, що пиа, се се излекуваа. Ни една се не върна. Бог да ги прости.

ДЯДО И ВНУЧЕ

Дедо бе — пита малкият Николчо, — оти ти умееш само змейове да ми рисуваш?

— Оти никой не знае точно как изглеждат, дедовото!

НЕ БИХ ТИ РЕКЛА

Айде, майсторе, да ручаме! Стана обед вече... — подканила една шопкиня бояджията си.

Помълчала, погледала работата му, па сякаш за извинение добавила:

— Ете оно я не бих ти рекла „майсторе“, ама ти не знам името...

КОКЕТКА

Е бай Жольо, ти си купил от София кобила, а?

— Море, много загазих... Що ми требеше да купувам градска кобила? Она пред секи гьол се спира да се огледва.

СИНОВЕ

НАНЕ: — Здрасти, дедо Гоце! Как си, как живееш? Гледат ли те синовете?

ГОЦЕ: — Абе що да ти кажем, до лани никој не ме гледаше, ама откак падна дуваро, цело село ме гледа...

НАНЕ: — Оно си е така, дедо Гоце, ти видел ли си крава от телето да бозае?

ДУХОВИТ ШОП

Минал владиката през едно шопско село и когато благославял от файтона селяните, един шоп не си свалил шапката, та попът започнал да му се кара.

— Море — отвърнал шопът, — оно ако е арен благослово, че пробие и през капата.

МОДЕРЕН КМЕТ

Требичкио кмет беше модерен. Щом селото стана квартал на София, секо събрание он започваше така:

— Драги гражданье на село Требич!

Или:

— Драги селяне на квартал Требич!...

НА СПОРТНИ ТЕМИ

ВУТЕ: — Кажи, Нане, що е това щафета?

НАНЕ: — Щафета е това нещо, дека никой не си свършува работата докрай. Бега, бега до едно место, па даде на другио да се мачи по-нататък. До финало...

ЕДНИ СРЕЩУ ДРУГИ

Отива баба Гица на пазара да си купи прасе. Обикаляла пазара, оглеждала и най-после се спряла на едно. Занася го дома, но мъжът ѝ, дедо Милко Микин, ѝ се скарал, че не е хубаво прасето. Тя му се сопнала:

— Я ако можех да избирам, най-напред мъж като свето чех да си найдем!...

КОЙ ДВИЖИЛ КОЛАТА

Пендо се спира възхитено пред един автомобил. Гледа го отгоре, гледа го отдолу и събира кураж, за да запита шофьора:

— Байно, кой движи таа кола? Къде са конете?

— Няма нужда от коне.

— Макия!?

— Разбира се, чичо. Отвътре аз карам колата.

— Бре — вика Пендо, — па я си знаех, че се тебе да има некакво животно...

ЗЕТ КАТО МЕД, СИН КАТО ПЕЛИН

Отиде чина Митра в София да си види сина и щерката. Погостува им, па се прибра на село.

— Как са децата, Митро? — запита я комшийката ѝ Станка.

— Щерката арно се нареди. У них зето рипне сабаале, приготви закуска, свари кафенце и всичко у креватото ѝ го носи. Она само заръчва. Нозе не мръднува... Те това е зет — като мед... Маана нема!

— Бре, бре! А сино?

— Зарежи го, не е свет! Син като пелин... Затри се с оная убосница, поразницата да я порази! Рипне он сабале, приготви закуска, свари кафенце и у креватото чак ѝ го носи. Слугуе ѝ и всичко у дома он връши. Она само ока и се курдисва. Пръст не мръднува! И не го зачита. Ама кат е улав сино — нек си пати... Не сам отчувала я маж а плюнка... Зян, сестро, зян!...

НА ЧЕШМАТА

Како се измени светот, комшијке — въздъхнала баба Брџмбарица. — Едно време, кога бееме млади невести, колко лоши беа свекървите... — И ората се измениа, комшијке — добавила стрина Татарка. — Сега ние станааме свекърви, ама са се навџдили едни снаи!...

МЕЖДУ СЪСЕДИ

Комшу, ти закла ли шопаро?

— Ба, още вчера.

— Па я не го чух да квичи?

— Опих зо с едно шише първак и он нищо не разбра. Ти оти не опиташ така?

— Море зарежи, после тебе я да квичим от мъка за толко многу ракия.

КОГА СЕ ВЪРНАЛ ДОМА

Скарала се бабичката на дядо Мито Ванчин и той отишъл у кръчмата да се напие, та дано я забрави. Но когато се върнал у дома пиян, тя му се видяла двойна. Уплашил се дядо Мито и извикал:

— Оле-ее!... Да беше само мойта — иди-доди... Ама сега при тиа две бабички как че отърва бойо?

ОТ МОЯТА КАТЕГОРИЯ

Закарал Стоил Минин една заран кравата на водопой, а там — три жени, изправили се на мостчето, скръстили ръце, хвалят една друга мъжете си.

— Моят пие... редко...

— И моят пийва редко...

— Моят пък — съвсем редко — заключила третата.

— И тримата са от моята категория — включил се в разговора Стоил. — И я пия редко, а гасто ли е... с лъжица го кусам...

В КАЗАРМАТА

Войникът в първата редица, третият отляво надясно?

— Аз, другарю лейтенант, редник Трайко Трайков Трайков от Чепинци, Софийско.

— Кажи, редник Трайков, братя имаш ли?

— Тъй верно, другарю лейтенант, двоица брака, един от них — сестра...

— Женен ли си?

— Тъй верно! Женен съм за жена.

— Що за отговор? Че кой се жени за мъж?

— Сестра ми, другарю лейтенант!

— А деца имаш ли?

— Тъй верно! Две деца и едно — женско...

ПОСРЕЩАНЕ

Един шоп разправял: — Като ни дойдат на госкъе, софиянци си обличат най-старите дреи. Ние ги посрещаме, гощаваме, чудиме се какво да им сложим на масата. А ние като одиме на госкъе — обличаме най-новите дреи, носиме си погача, винце, ама никой не ни посреща...

ДЕФИЦИТНА СТОКА, ДЕФИЦИТНИ ЧАСТИ...

На дедо Марто, столетник от Пасарел, пояснявам що е дефицитна стока, дефицитни части, дефицитни кадри... Той се загръща в кожухчето си и не крие смеха си:

— Начи, требе да се пазим! Оти сам дефицитен — и менека ме нема веке...

СВИНАР И ДЪЛГОЛЕТИЕ

У Бухово живее свинар, с доста свине. По едно министерско постановление свинар: стоката му — стотина свинки, че и повече. У тоя човек и парата е бол и бол...

— Да ще бог и много живот! — казва човекът по постановлението, а „буавци“ са подсмиват:

— Тоя що сака? И свинки, и пари, и живот. Тоа и у постановлението го нема накуп!

ЗАЩО НАМАЛЯВАТ СТОЛЕТНИЦИТЕ У НАС?

Дедо Тодър, столетникът от Божурище, чул, че в последно време доста старци са се поженили за млади невести. И се подсмива:

— Те затоа намалея и столетниците у нас я!

НЕ МУ ДАЛИ

Умряла жената на един шоп. Той жалил, жалил, па прежалил. След време умряла и кравата му. Дето седне, дето стане, все кравата си оплаква. Най-после селяните го запитали:

— Абе ти оти толко не плачеш по жената, като по кравата?

— Е па откак умре жената, сума ора доождаа да ми дадат те таа, те онаа жена, ама никой не доде да ми даде некая крава.

ОСТАВИ И ЗА ДРУГИТЕ...

През 1932 година кандидат за депутат държал предизборна реч пред група шопи. Нане Вуте слушал всички обещания, които щедро се раздавали, и извикал:

— А бре стига бе, нане! Остави нещо и за другите кандидати, и они да ни направят по некая добрина!

ЛОВДЖИЙСКА

Съседките Йорданка и Фиданка са се запътили към текстилния магазин и си приказват. Понеже съпругът на Йорданка е ловджия, фиданка ѝ подхвърля:

— Дане, колко заека удари твой Филчо миналата година?

— Един!

— А тази?

— Тази по-малко!

ТАКА СИ Е

Всяка сутрин бае Стойко носи мляко от кравите си в събирателния пункт. Последния път магазинерът му рекъл:

— Ей, байно, анализът показва, че млякото е оводнено.

— Така е! — отвърща бае Стойко. — Анализо нема грешка!
Вчера кравите пиха повечко вода!

ЯДОВЕ

Бае Никола, днеска малко пиене продадох! — дума ядовито крѣчмарят на застаналия до тезгяха нашенец.

— Така е! Ама ако сипваш пиенето според грамажо, повече щеше да продадаш! — отвърща му бае Никола и си трѣгва.

ФИЛОСОФИЯ

Чичо Мичо е извикан от кръчмата по спешност. Жена му го посреща още на улицата... с плач.

— Е? — застава чичо Мичо на педя от нея.

— Прасето... дека оня ден го купихме... умре-е!

— Нали е рекъл некой: Бог дал, бог взел...

— Ма ти... такованка, барем малко нема ли да ревнеш за него?!

— подсмърча Мичовица.

— Я па тая! — възмущава се чичо Мичо. — А ако да речем... на негово место язека бех умрел, оно щеше ли за менека да квичи, а?

ЩЯЛ ДА СИ БЪДЕ У ДОМА

Косял си ливадата Панчо Зевзеклията, а седемгодишното му внуче затичало до близкото изворче да налее стомничката с прясна вода. Когато Зевзеклията отпил от стомничката, погалил внучето си и благословил:

— Да ми живееш, дедовото, 130 години!

— И-ии, дедо, саде толку ли?

— Бе ти изкарай тиа 130 годин, па аку не стигнат — язе съм си у дома, че додеш да ти дадем още толку! — рекъл Панчо.

ШОПСКИ ЗОДИАК

ШОПСКИ
ЗОГНАК

КОЗИРОГ

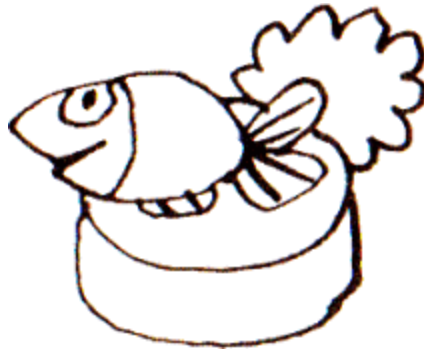
Оно козите ги изтрепааме целокупно, та таа зодия ѝ окаме „Направи си сам“. Рога има, кози нема — рога имат и некои, дека одат у командировка.

ВОДОЛЕЙ

Кръчмарска зодия. Останала от „вино-лей“.

РИБА

Таа зодия вече ѝ окаме „МЕРЛУЗА“.

ОВЕН

Отредена зодия за „Водач“! Геле се мисли за такъв, ама си е чист „овен“!

ТЕЛЕЦ

Животинска зодия. Служи за обръщение — „теле“! У по-деликатни случаи се употребва „ВОЛ“.

БЛИЗНАЦИ

Родените у таа зодия сека работа вършат по два пати, ама файда нема. Кога са трима, не окат им „близнаци“, ами „тримата глупаци“.

PAK

И тиа са голема зодия. Кога сите одат напред, они идат надзад!

ЛЪВ

Голем дзвер у дома, дека не мое да се трае. У чуждоземско му
окат „Ай лъвю“.

ДЕВА

Ете, таа требе много да я тражиш, оти зодията е кѓт.

ВЕЗНИ

Търговска зодия. Мери ти акъло, па ти крои капа. Че я разбереш, кога ти даде сметката.

СКОРПІОН

Любопитна зодія — апе.

СТРЕЛЕЦ

Предимно авджийска зодия. Кога се случи маж — цели се у секаков дивеч. А кога се случи авджийка, сума ергени ѝ висат на колано, а она вече стреля следващио с очи.

И НАКРАЯ

Когато се разделяме и сме станали съпричастни на „Смеха на шопя“, тук е мястото да отдадем заслуженото на истинските творци на този смях — шопите, защото с хитроумието си те ни развеселяват и ни правят всъщност по-мъдри, по-силни.

Анекдотите и веселите истории, които разказвам и преразказвам в сборника, са само незначителна част от този хумор на всекидневието, останал и като жива народна памет, и като актуален съвременен коментар. Представеният тук в по-голямата си част устен фолклор няма претенциите, нито характера на академичен подбор — то е задача на истински учени изследователи и събирачи. Моето скромно дело се състоеше в това да представя — както вече съм го правил от сцената, по Радио София и в Българска телевизия — един личен подбор и интерпретация на шопски истории, прочетени, чути, научени от приятели.

Къде необработени, къде понагласени или преразказани така, както на мене са ми допаднали и отговарят на моите представи за хумор, анекдотите, шегите и закачките на шопите ще допаднат, надявам се, и на всички влюбени почитатели и истински създатели на тази хумор, на хилядите читатели, които ще приемат сборника като свой.

Никола Анастасов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.